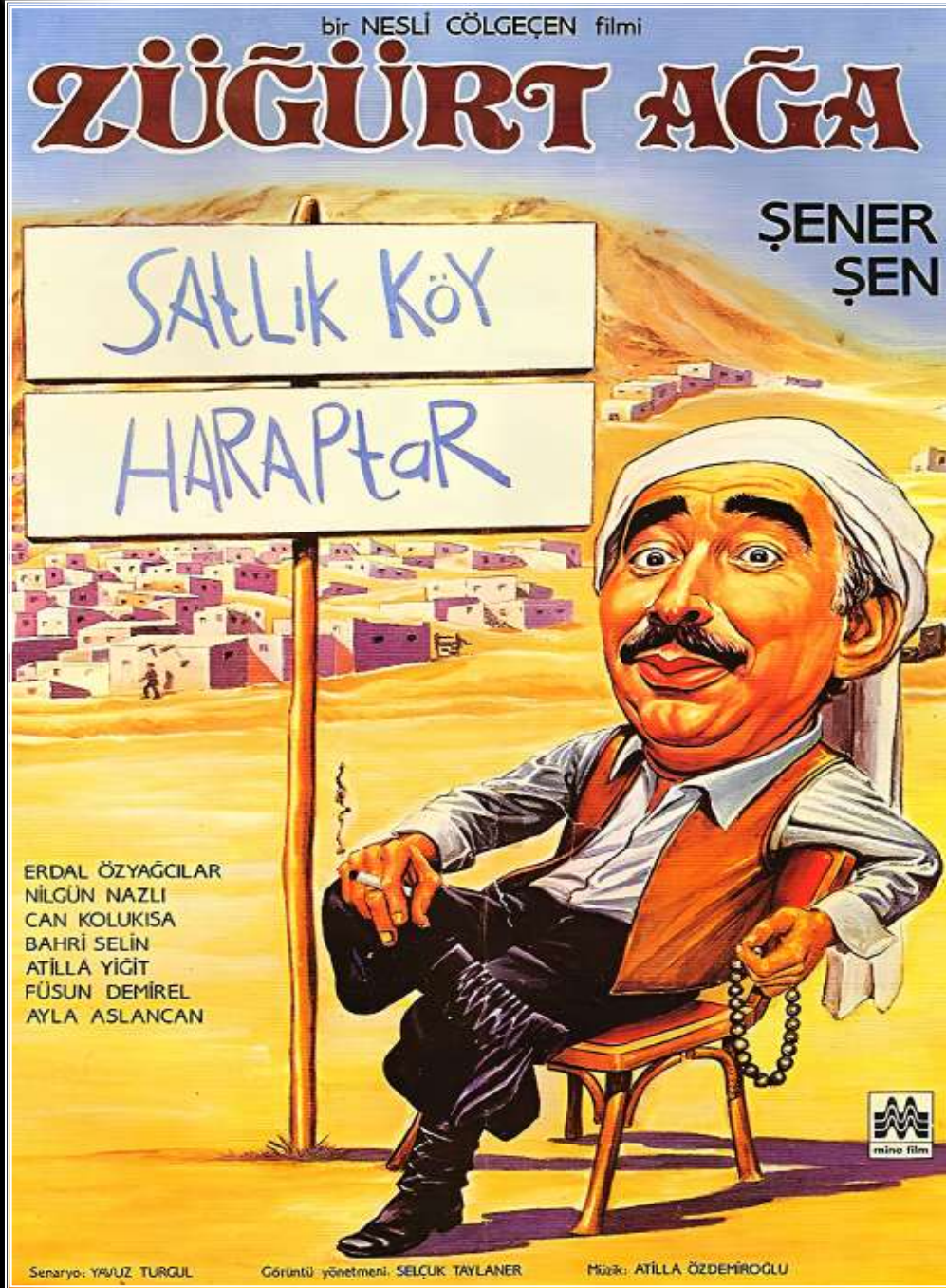

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Neyzen Tevfik ◆ Musa Serin ◆ Tacettin Şimşek
◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Halit Yıldırım
◆ Haluk Tanrıverdi ◆ Cahit Can ◆ İhsan Nazik ◆ Mehmet Pektaş
◆ Mustafa İmir ◆ Yasin Şen ◆ Osman Akçay ◆ İbrahim Berber
◆ Şükrü Atay ◆ Hülya Tozlu ◆ Ömer Kara ◆ Ökkeş Maraşî
◆ M. Nihat Malkoç

81 Sayı 21 Kasım 2024

Sahibinden Komik/On dört -Yüzleşme-

◆ Mehmet Pektaş

Cengiz kâbusu hâline gelen emlakçı Aysel’le sonunda yüz yüze gelmişti. Aysel teklifsizce ofisteki koltuklardan birine otururken Cengiz’in iki omzunda iki küçük Cengizcik daha peyda oldu. Kafasında iki boynuz, arkasında bir kuyruk, omzunda kırmızı pelerin, elinde de ucu çatal bir mızrak bulunan sol taraftaki Cengizcik,

“Bunca zamandır gözünde büyüttüğün bu yer cücesi miydi lan! Tüh senin kalıbına!” derken beyaz kıyafetli sırtında iki kanat bulunan sağdaki Cengizcik,

“Cengiz bu senin bildiğin insanlara benzemiyor, aman dikkatli ol; sonra pişman olma.” diye yalvarıyordu.

Soldaki Cengizcik, sahibine uzun bir küfür savurduktan sonra,

“Ulan bir de üçkâğıtçılığın, sahtekârlığın ordinaryüs profesörüymün diye geçinirsin. Onca süper gücün var. Bu kadını bu pasajda barındırırsan adam değilsin!” diyordu.

Sağdaki kanatlı Cengizcik,

“Yalvarırım bu defa olsun beni dinle. Herkes seni bu kadına karşı uyardı. Burayı tutarken Aysel’e sormadın mı, dediler. Bak aklını başına al.”

Soldaki,

“Ulan bir buçuk metrelik şu kadından mı korkuyorsun? Vur masaya yumruğunu. Bu bölge bundan sonra benim de. Gerekirse taşısın gitsin ofisini.” derken elbette Aysel’in boyunun bir o kadar da yerin altında olduğunu bilmiyordu.

Cengiz, omzunda toz varmış da onu silkiyormuş gibi elinin tersiyle sağ omzuna bir fiske savurdu. Kanatlı Cengizcik bir anda kayboldu. Soldaki Cengizcik, sahibinin aklını çelmiş olmanın verdiği keyifle bir sigara yakıp dudağının kenarına kıstırdı:

“Ha şöyle!” deyip Cengiz’in omzuna yayıldı, elini de sahibinin boynuna attı.

Cengiz, her ne kadar korkularını biraz olsun dağıtmış olsa da Aysel’in rahat ve kendinden emin tavırları karşısında dizlerinin titremesine bir türlü engel olamıyordu.

Soldaki Cengizcik,

“Süper güçlerini kullan aslan parçası, şu kadının beyninin içine gir bakalım ne var ne yok.” dedi.

Cengiz, hemen Aysel’in gözlerinden beynine doğru bir hamle yapmaya kalktı. Fakat beklemediği bir engelle karşılaştı. Aysel’in uzun takma kirpikleri giyotin gibi açılıp kapanıyor ve Cengiz’in

sinyallerine engel oluyordu. Cengiz, birkaç denemeden sonra kirpikleri aşmayı başarsa da Aysel’in beynine bir türlü giremiyordu. Sinyaller daha önce karşılaşmadığı bir kalkana çarpıp geri dönüyordu. Karşısındakinin de kendisi gibi süper güçleri olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Aysel’in süper güçlerinden birisi herkese tanıdık gelmesiydi. Onu gören herkes mutlaka birine benzetir, daha önceden gördüğü hissine kapılırdı. Bu özellik kısmen Cengiz’de de vardı. Sadece kendisinde bulunduğunu sandığı özelliği başkasında görmek onu çok şaşırtmıştı. Aysel’i birilerine benzeterek oluyor ama bir türlü çıkaramıyordu. Ama mutlaka onunla daha önceden görüşmüş, konuşmuştu belki de akrabaydılar, buna yemin bile edebilirdi. Gerçi Cengiz her şeye yemin ederdi ama bu defa durum farklıydı.

Aysel’se iki dakikada Cengiz’le samimiyeti kurmuştu. Karşısında sanki 40 yıllık bir tanıdığı var gibi rahat rahat konuşuyordu. Gizlisi saklısı yoktu. Ailevi konular ortalığa saçılmıştı. Eniştesinden yana dertliydi, kaç gündür onunla uğraşıyordu.

“Bizim Faruk enişteyi bilirsin, Sevim’e etmediğini bırakmıyor. Şimdi de iddia middia işlerine girmiş. Borç gırtlakta, kızın maaşı hacizli. Ümit’le Bülent’te de zaten yok. Böyle olunca Erol ne yapsın? Geçen söyledim Mehmet Ali’ye. Napiyim canım o da gitsin Hüseyin’le halletsin. Onun hakkından anca Süleyman gelir amma neyse...”

Bu sırada Aysel’in telefonu hiç susmuyordu. Aysel, çalan telefonlara göz ucuyla bakıp sessize alıyor, anlatmaya devam ediyordu. Cengiz, darma duman olan kafasını sol taraftaki Cengizcik’e çevirip içinden,

“Kim ulan bunlar?” dedi.

Cengizcik, Cengiz’in omzunda çilingir sofrasını kurmuştu, “Boş ver.” anlamında elini sallayıp kadehini Cengiz’e doğru kaldırdı:

“Şerefe!”

Aysel, Cengiz’i öyle bir atmosfere sokmuştu ki Cengiz, onun anlattıklarının hepsini tanıyor olmalıydı. Araya girip “Bu kim?” dese sanki çok kötü bir şey yapmış olacaktı, hele hele “Ben tanımiyorum.” dese kıyamet kopacaktı. Bu yüzden Aysel’e kafa sallayarak eşlik etti, yeri geldi “hı hı” dedi, yeri geldi enişteye o da bir iki beddua etti.

Aysel bir ara duraksayıp sigarasını çıkarınca Cengiz sigarayı yakmak için davrandı. Aysel’in yüzüne savurduğu dumanla öksürüğe boğulurken

içini kemirip duran konuyu da açtı:

“Abla bu arada kusura bakma sana da haber vere-medik böyle apar topar taşındık. Eleman da burayı bulunca... Yani işte...” dedi.

Aysel:

“Olur mu öyle şey ablam? Biz zaten daha çok kiralama üzerine çalışıyoruz. Satılık yerleri sana yönlendiririm.” dedi.

Cengiz duyduklarına anlam veremiyordu. Ense-sine şaplağı yiyince kendine gelir gibi oldu. Başını sinirle sola çevirdi, Cengizcik kafayı bulmuştu:

“Ben alkol değilim Sarhoş Bey! Vallahi bir kadeh içtim. Bakma bana öyle.” diye bağıırıyordu.

Bu sırada Aysel susmayan telefonlarından birisi-ni açtı:

“Ay Bilo ablam, bizim Cengiz’in ofisindeyim. Hemen gel de paranı vereyim.” dedi.

Cengiz, içinden “Ulan ne ara bizim Cengiz ol-duk?” diye düşünürken zıncı diye kapı açıldı, Bilo içeri daldı. Cengiz, bu defa kırılacak dökülecek bir şey var mı diyerek etrafa göz gezdirdi. Kaçmak için kapıyla arasındaki mesafeyi hesap etti. Bilo daha önce atıp savurduğu gibi Aysel’i öldürmeye falan kalkarsa kaçmak mı masanın altına girmek mi daha mantıklı diye düşündü.

Bilo nefes nefeseydi:

“Yuv abla neredasin sen?” diye çıkışacak oldu Ay-sel’e.

Aysel gayet rahat, sigarasından bir nefes çekip karşısında dikilen Bilo’ya doğru üfledi. Diğer eliyle saçlarına dokundu. Fıkır fıkır sesiyle,

“Nasıl, saçlarım güzel olmuş mu ablam?” dedi.

Bu hamle Bilo’nun ayarlarını karıştırmaya yet-mişti. Aysel küçük çantasını açıp tomar tomar para çıkarmaya başlayınca Bilo’nun gözleri büyüdü, ağ-zından yere şapır şapır su akmaya başladı:

“Güzele ne yakışmaz ablam!” diyebildi.

Cengiz bir yaşına daha giriyordu. Aysel’in ufa-cık çantasından deste deste para çıkıyordu. Bilo çıkan paraları ceplerine, koynuna, koltuğuna, do-nunun içine doldurduğu hâlde çantadan hâlâ para çıkıyordu. Aysel çıkardığı son destenin içerisinden 200’lük bir banknot çekti. 200’lüğü çantasına ko-yup çantanın yan gözündeki bozuklukların içeri-sinden 180 lira çıkardı. 180 lirayı desteye ekleyip bunu da Bilo’ya uzattı:

“Ablam, Ahmet 5 numaranın musluk contasını değiştirmiş, 20 lira ona kestim. Haberin olsun.” dedi.

Koynu koltuğu her yeri para ile dolan Bilo,

“Yuv abla zaten üç kuruş para kazanirik, onu da sen kesirsin. Yuv etma kesma paramizi. Nolecak

apartmana toplanan aidatlardan kes gitsin.” diye itiraz etti.

Aysel:

“Ablam, senin dairene takılmış, milletin parasın-dan niye keselim?” dese de Bilo 20 lira için yarım saat kadar dil döktü ama Aysel’i razı edemedi. Sırı-tarak dışarı çıkacakken Aysel arkasından seslendi:

“16 ile 22 numaradaki kiracıları değiştirdim ab-lam. Çatıdaki daireyi de satışa koyacağım. Onun parasıyla arazi alacağım.”

Bilo:

“Sen bilirsin ablam. Sen ne yaptın da sesimizi çı-kardık. Bizim gayrimenkuller sana emanet. Nasıl edersen eyle et.” dedi.

Üç beş gün önce Aysel’i asıp kesmekten bahseden adam şimdi gayrimenkullerinin alım satımını bile ona bırakıp kuzu kuzu gidiyordu. Bilo’nun arka-sında Aysel de çıktı gitti.

Cengiz ofiste yalnız kalınca yardım umarcasına sol omzundaki Cengizcik’e baktı. Cengizcik çok-tan sızıp kalmıştı. Ayaklarını Cengiz’in kulağına dayamış, boylu boyunca yatıyordu. Cengiz, sağ omzuna bakındı; orası zaten bomboştı. Ani bir kararla sol omzundaki Cengizcik’i bir hamlede tutup masasının üzerine koydu. Onu parmağıyla birkaç defa dürtüp kendine getirmeye çalıştı. Cen-gizcik’in uyanacağı yoktu. Bu defa masadaki su şi-şesini bardağa boşalttı. Cengizcik’i de kafası üstü bardağa soktu. Kısa süre sonra bardaktan “Guluk guluk” diye ses gelmeye başlayınca Cengizcik’i su-dan çıkardı. Bir an bekleyip tekrar soktu, çıkardı. Soktu, çıkardı; soktu, çıkardı. Cengizcik mosmor kesilmişti, fırsatını bulunca,

“Napiyorsun lan delirdin mi?” diye çıkıştı sahi-bine.

Cengiz, elindekini masaya fırlatır gibi bırakıver-di:

“Söyle lan, ne yapamaz?”

Cengizcik, toparlanmaya çalıştı:

“Ne biliyim oğlum ben? Bana mı sordun buraya gelirken?” dedi.

Cengiz elini kaldırdı:

“Ulan demin akıl verip duruyordun şöyle et böy-le et diye... Konuş yoksa çarparım.”

Cengiz,

“Ne hâlin varsa gör!” cevabını alınca elini Cen-gizcik’in üstüne indirdi. Elini kaldırdığında Cen-gizcik yok olmuştu.